

Universul liric al lui Lucian Blaga

Se contureaza din momentul semnificativ al anului 1919, care avea sa aduca debutul in volum, prin Poemele luminii, George Gana, in prefata la Opere ale lui Lucian Blaga. afirma: "Impulsul initial al poeziei lui Lucian Blaga a fost iubirea". Volumul se deschide cu "arta poetica" - Eu nu strivesc corola de minuni a lumii.

Lumea este vazuta ca "o corola de minuni", rotundul, corola unei flori, a carei frumuseti poetul o apara. Opozitia dintre cunoasterea poetica - "lumina mea", si "lumina altora" - alt tip de cunoastere - este relevanta.

Ion Pop, in studiul Lucian Blaga - universul liric, explica metafora "corola de minuni a lumii" ca indicand "un sens al perfectiunii, vazuta ca rotunjime, circulara sau sferica. Mai exact, geometria "corolei" apare ca o emisfera, cupa deschisa catre inaltul celest, receptacul gata sa primeasca lumina de sus. (...) Putem spune asadar ca, atunci cand poetul traseaza liniile cele mai generale ale unei geometrii cosmice specifice, figurile care se constituie sunt cele ale cercului si sferei. (...) Dinamica oglindirii inaltului in adanc o completeaza si fortifica pe aceea a cuprinderii in spatiul curb."

Alte poeme din volum sugereaza linistea: Lumina, Liniste: tristetea: Melancolie; frica de moarte: Fiorul, Liniste, Gorunul; dragostea: Frumoase maini. Izvorul noptii, Dorul. in Poemele luminii, fiecare clipa traita poarta o posibila revelatie. Astfel, in poezia Pamantul este sugerata o clipa de traire intensa a sentimentului de dragoste, de comunicare cu pamantul, intr-un extaz de traire "fara goluri ale timpului si ale sufletului" (Marin Mincu): "Pe spate ne-am intins in iarba: tu si eu,/ Vazduh topit ca ceara-n arsita de soare/ curgea de-a lungul peste miristi ca un rau./ Tacere - apas-atoare stapaneam pamantul/ si-o intrebare mi-a cazut in suflet pana-n fund.// N-avea sa-mi spuna/nimic pamantul? Tot pamantu-acesta/ neindurator de larg si-ucigator de mut,/ nimic?// Ca sa-l aud mai bine mi-am lipit/ de glii urechea - indoelnic si supus - / si pe sub glii ti-am auzit/ a inimei bataie zgomotoasa.// Pamantul raspundea".

Este de remarcat valoarea gnomică a poeziei Trei fete: "Copilul rade:/ "intelepciunea si iubirea mea e jocul!"/ Tanarul canta:/ "Jocul si-ntelepciunea mea-i iubirea!"/ Batranul tace:/ "Iubirea si' jocul meu e-ntelepciunea!". Dragostea, in viziunea lui Lucian Blaga. este calea fundamentala de patrundere in misterele lumii, asa cum declara in Eu nu strivesc corola de minuni a lumii. In poezia Izvorul noptii, poetul aduce un omagiu iubitei; metafora revelatoare este cea a ochilor ei negri care sunt "izvorul"; poezia se deschide si se inchide cu o invocatie; trairea este potentata de "imi pare": "Frumoaso,/ ti-s ochii-asa de negri incat seara/ cand stau culcat cu capu-n poala ta/ imi pare,/ ca ochii tai, adanci, sunt izvorul/ din care tainic curge noaptea peste vai/ si peste munti si peste sesuri,/ acoperind pamantul/ c-o mare de-ntuneric./ Asa-s de negri ochii tai,/ lumina mea".

Volumul Poemele luminii se incheie cu poezia Stelelor, care sugereaza setea de absolut, de integrare in macrocosmos: "C-o mare de indemnuri si de oarbe nazuinti/ in mine/ ma-nchin luminii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

voastre, stelelor,/ si flacari de adorare/ imi ard in ochi, ca-n niste candelale de jertfa./ Fiori ce vin din tara voastra imi saruta/ cu buze reci de gheata trupul/ si-nmarmurit va-ntreb:/ spre care lumi va duceti si spre ce abisuri?/ Pribeag cum sunt,/ ma simt azi cel mai singuratic suflet/ si strabatut de-avanti alerg, dar nu stiu -unde./ Un singur gand mi-e raza si putere:/ o, stelelor, nici voi n-aveti/ in drumul vostru nici o tinta,/ dar poate tocmai de aceea cuceriti nemarginire!",

Pasii profetului, 1921, volumul cel mai sarac din punct de vedere cantitativ, se deschide cu Pan - cu o prefata lirica proprie, ce dimensioneaza ipostazele eului liric, "un fel de prolog - il numeste Marin Mincu - in care este prezentat un esantion liric, o prima deschidere de cortina pentru scenariul liric ce urmeaza", si se incheie cu Moartea lui Pan - unde moartea se realizeaza ca o retragere in alta lume, in propriul regn.

Pan simbolizeaza pentru poet ipostaza cunoasterii prin participarea la ritmurile interioare ale cosmosului. Pan zeul naturii - este contemplat de la distanta, "e orb si e batran", "zace" intr-o mare "tacere", reg'asindu-se prin "muguri", "miei" - "prinde-n palme-n cetisor capsorul mieilor". Semnele naturii primavaratice le recepteaza prin buze, cu ochii inchisi, traind lent, ciclic prefacerile naturii. "Acoperit de frunze vestede pe-o stanca zace Pan./ E orb si e batran./ Pleoapele-i sunt de cremene./ zadarnic cearc-a mai clipi,/ caci ochii-i s-au inchis - ca melcii - peste iarna./ Stropi calzi de roua-i cad pe buze:/ unu,/ doi,/ trei./ Natura isi adapa zeul."

Pan reprezinta eul anonim care nu vorbeste pentru a nu tulbura materia primara, presimti in spaima in fata inevitabilului, ca in Moartea lui Pan. Astfel, marcat de semne: piticul cu cruce pe spate, fluierul de soc care ramane neinterminat (fluierul de soc apare si in Miorita); razele de lumina patrund pana la pestera lui Pan si-l fac sa vada: "Razele fara de-astampar se-mbulzeau/ si se-mpingeau cu coatele s-ajunga pana la el". Asadar, zeul vede transformarea lumii si, devenind constient de ea, dispare, la fel ca in Riga Crypto si Iapona Enigel de Ion Barbu.

Daca la inceput: "Gonit de crucile sadite pe carari,/ Pan, s-ascunse intr-o pestera", iar toamnele treceau-in goana cu caderi de stele, la sfarsit: "A treia zi si-a-nchis cosciugul ochilor de foc./ Era acoperit cu promoroaca/ si-amurgul cobora din sunetul de toaca./ Neispravit ramase fluierul de soc" (Paianjenul).

Din acest volum mai retinem poeziile: Vara - "un pastel spiritualizat, ca in picturile lui Van Gogh" si caruia Lucian Blaga i-a dedicat pagini de exegeza pe tema expresionismului.

In Ian - o idila moderna, spiritualizata, cu accent pe receptarea puterii germinatiei: "De prea mult aur crapa boabele de grau". Cromatica este aprinsa: galben, albastru, rosu (maci): "Ea canta/ si eu ascult./ Pe buzele ei calde mi se naste sufletul"; Din copilaria mea, dedicata nepotei sale - Gigi - semnifica intoarcerea la mitul copilariei, al "varstei de aur". Sperietoarea de care radeau toti copiii, dar pe care poetul o iubea, semnifica exceptia de la ordinea lumii, sau poate chiar o prefigurare a maturitatii de mai tarziu. Poezia Dati-mi un trup, voi muntilor, comparabila cu poezia Vreau sa joc din primul volum, este exprimarea vitalitatii, a traiirii, din nou la persoana I.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

De la elanul spiritual din Vreau sa joc, exprimat prin: "aripi", "cer", "valuri de lumina", revine la "timp", la "strasnicul suflet", la "lutul slab".

Un timp pe masura muntilor si a marilor care sa-i permita sa zdrobeasca: "Cand as uri,/ as zdrobi cu picioarele mele de stanca/ bieti sori/ calatori/ si poate-as zambi".

Chemarea lirica sfasietoare pentru un nou trup semnifica, in mod expresionist, o cautare de noi forme, nu insa biologice: "Dati-mi un trup,/ voi muntilor,/ marilor,/ dati-mi un alt trup sa-mi descarc nebunia/ in plin!/ Pamantule larg, fii trunchiul meu,/ fii pieptul acestei napraznice inimi,/ prefa-te-n lacasul furtunilor cari ma strivesc,/ fii amfora eului meu indaratnic!!! Prin cosmos/ auzi-s-ar atun-cea maretii mei pasi/ si-as apare navalnic si liber/ cum sunt,/ pamantule sfant.// Cand as iubi,/ mi-as intinde spre cer toate marile/ ca niste vanjoase, salbatice brate fierbinti,/ spre cer/sa-l cuprind,// mijlocul sa-i frang/ sa-l sarut sclipitoarele stele".

Blaga declara in poezia Leaganul: "Eu cred ca sufeream de prea mult suflet" si traieste tragedia neantului ca si Ar-ghezi si Eminescu: "Eram asa de obosit/ de primaveri,/ de trandafiri,/ de tinerețe/ si de ras./ Aiurind ma cautam in leaganul batran/ cu mainile pe mine insumi/ - ca un prunc" (a se vedea poezia lui Minai Eminescu O, ramai).

Volumul In marea trecere a marcat preocuparea poetului pentru tema timpului in cele trei ipostaze ale sale: "fugit irreparabile tempus" (timpul fuge fara sa se mai intoarca), "fortuna labilis" (soarta schimbatoare) si "vanitas vanitatum" (desertaciunea desertaciunilor), tema identificata in literatura universala, iar in literatura romana indeosebi la Minai Eminescu, in Glossa, Trecut-au anii. Cu mane zilele-ti adaogi, Scrisoarea I.

Volumul are un moto semnificativ, care explica o stare de spirit a poetului: "Opreste trecerea. AŃtiu ca unde nu e moarte nu e nici iubire -, si totusi te rog: opreste, Doamne, ceasornicul cu care ne masuri destramarea".

Poezia Catre cititori, ca si celelalte din acest volum, este o incercare-confesiune de salvare de la "marea trecere". Cuvintele sunt lacrimile celor ce-au voit sa planga si n-au putut, de aceea toate sunt amare, poetul preferand izolarea: "Aici e casa mea. Dincolo soarele si gradina cu stupi./ Voi treceti pe drum, va uitati printre gratii de poarta/ si asteptati sa vorbesc. - De unde sa-ncep?/ Credeti-ma, credeti-ma,/ despre orisice poti sa vorbesti cat vrei; despre soarta si despre sarpele binelui,/ despre arhanghelii care ara cu plugul/ gradinile omului,/ despre cerul spre care crestem,/ despre ura si cadere, tristete si rastigniri/ si inainte de toate despre marea trecere./ Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit/ asa de mult sa planga si n-au putut./ Amare foarte sunt toate cuvintele,/ de-aceea - lasati-ma/ sa umblu mut printre voi,/ sa va ies in cale cu ochii inchisi".

Cuvintele sunt inutile, despre orice poti sa vorbesti cat vrei. Simbolul sarpelui apare aici alaturat binelui. Ele semnifica drame, ura, cadere, rastigniri. Apar din nou cele doua ipostaze - eu si ceilalti - prin "voi". "Aici e casa mea.../ Voi treceti pe drum...".

Psalm sugereaza, dorinta poetului de a comunica cu divinitatea. Aspectul este tragic, apare

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

neincrederea in cuvânt: "Iată, e noapte fără fereștre-n afară./ Dumnezeuule, de-acum ce mă faci?/ în mijlocul tău mă dezbracă. Mă dezbracă de trup/ ca de-o haină pe care-o lasi în drum".

Poezia care a dat și titlul volumului În marea trecere releva faptul că ființa umană este altfel și că nu se poate integra în pacea cosmică. Strigatul nu mai primește răspuns de la pământ, că în poezia Pământ din Poemele iubirii. Totul devine mut; poetul devine ucigaș "ce-astupa cu naframa/ o gură invinsă,/ închid cu pumnul toate izvoarele,/ pentru totdeauna să tăcă,/ să tăcă" - în antiteză cu: "Eu nu strivesc corola de minuni a lumii/ și nu ucid..."

Strigarea "de sânge" reprezintă o apartenență la un grad de rudenie, la o colectivitate, la o copilarie pierdută: "Nimic nu vrea să fie altfel decât este./ Numai sângele mereu striga prin păduri/ după îndepărtată-i copilarie,/ ca un cerb bătrân/ după ciuta lui pierdută în moarte".

Poezia Sufletul satului anticipează ideile din discursul de recepție la Academia Română, din 1937, Elogiu satului românesc.

Printr-un gest solemn, cucernic, poetul exprimă adevăruri cu valoare gnomică, eterne, spațiul satului românesc devine mai mult decât un mit al miturilor, devine "suflet", emoție, sete de absolut: "Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei./ Eu cred că vesnicia s-a născut la sat./ Aici orice gând e mai încet,/ și inima-ți zvăcneste mai rar,/ ca și cum nu ți-ar bate în piept,/ ci adânc în pământ undeva./ Aici se vindeca setea de mântuire/ și dacă ți-ai sângerat picioarele/ te așezi pe un podmol de lut.// Uite, e seara./ Sufletul satului falșăie pe lângă noi,/ ca un miros sfios de iarbă tăiată,/ ca o cadere de fum din stresini de paie,/ ca un ioc de iezi pe morminte înalte".

În Pluguri, poetul adresează o patetică chemare de reîntoarcere în eternitatea spirituală a satului românesc, prin simbolul plugului, așa cum a făcut-o și Tudor Arghezi: "Prietenii cresc la oră/ fără milă, că florile în fereastră,/ prietenii care încă niciodată n-ai văzut/ câmp și soare jucând subțiri înfloriți,/ vreau să te iau de mână,/ vino, să-ți arăt brazdele veacului.// Pe dealuri, unde te-ntorci,/ cu ciocuri înfipte-n ogor sănătos,/ sunt pluguri, pluguri, nenumărate pluguri: mari paseri negre/ ce-au coborât din cer pe pământ./ Ca să nu le sperii - / trebuie să te apropii de ele cântând.// Vino-încet". Volumul se încheie simbolic, cu un sentiment de tristețe tragică, comparabil cu cel din poezia Duhovnicească a lui Tudor Arghezi, concentrat în Epilog: "Îngenunchez în vânt. Mă oasele/ au să-mi cadă de pe cruce./ înapoi nici un drum nu mai duce./ îngenunchez în vânt:/ lângă steaua cea mai tristă".

Volumul Lauda somnului, după aprecierile criticii literare (George Gana), "pare o prelungire a Epilogului"; "...punctele luminoase sunt rare"

Temele sunt citadine și stau sub influența activității de diplomat la Varșovia, Praga, Berna, Paris.

În poezia Veac, imaginea orașului secolului al XX-lea este halucinantă: "Umblă mașinile subpământesti. în nevăzut peste turnuri/ intercontinentale zvonuri electrice./ De pe case antenele pipăie spații/ cu alte graiuri și alte vesti"//. Arhanghelii sosiți să pedepsească orașul s-au ratat prin baruri, "cu penele arse", în antiteză cu prima strofă, iată și ultima: "Dar sus, la o mie de metri-

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

naltime, spre rasarit/ stelele isi spun povesti prin cetini de brazii/ si-n miez de noapte ratul mistretilor/ deschide izvoarele".

Semnificativa pentru acest moment al istoriei poeziei lui Blaga, imaginea orasului este starea de spirit a poetului in interiorul acelor spatii care pot anula sentimentul izolarii de cosmic, si al marii treceri - satul, campia, muntele: toate sunt acum "deformate" in sensul viziunii asupra orasului.

Poezia Biografie, care deschide ciclul, este o exceptie. Biografia este pretextul de a rememora cateva "eveni-mente" care, prin repetare, definesc conditia existentei de poet. Portretul este comun ca al oamenilor, comunica cu stramosii. Poezia incepe cu misterioasa intrebare: "Unde si cand m-am ivit in lumina nu stiu,/ din umbra ma ispitesc singur sa cred/ ca lumea e o cantare", fata de: "Cu cuvinte stinse in gura/ am cantat si mai cant marea trecere,/ somnul lumii, ingerii de ceara./ De pe-un umar pe altul/ tacand imi trec steaua ca o povara",

"Somnul in poetica blagiană se dovedeste a fi si mijlocul fecund de a surprinde esentele lumii, o poarta de integrare in spatiul increat, inteles ca univers inchis" (Marin Mincu). Somnul reprezinta pragul limita al izolarii, e intoarcerea la starea paradisiaca, este, dupa poetul Ion Barbu (Legenda si somnul in poezia lui Blaga), "o forma de existenta mult mai completa ca existenta diurna". Iata poezia Somn: "Noapte intreaga. Dantuiesc stele in iarba./ Se retrag in padure si-n pesteri potecile,/ gornicul nu mai vorbeste./ Buhe sure s-aseaza ca urne pe brazii./ in intunericul fara de martori/ se linistesc pasari, sange, tara/ si aventuri in cari vesnic reazi./ Dainuie un suflet din adieri,/ fara azi/ fara ieri./ Cu zvonuri surde prin arbori/ se ridica veacuri fierbinti./ in somn sangele meu ca un val/ se trage din mine/ inapoi la parinti". Somnul are si functie purificatoare.

Volumul La cumpana apelor se deschide cu poezia Sat natal si se sfarseste cu Așara. Motivul bolii care apare in volum semnifica nu o suferinta propriu-zisa, ci una productiva - creatia. Deosebita este poezia Sta in codru fara slava - pentru rafinamentul folcloric al poetului, spre care se va indrepta: "Sta in codru fara slava/ mare// pasare bolnava// Nalta sta sub cerul mic/ si n-o vindeca nimic,/ /numai roua dac-ar bea/ cu cenusa, scrum de stea// Se tot uita-n sus bolnava/ la cea stea peste dumbrava". Se remarca in acest volum si poeziile: Septembrie, in care apare motivul unicornului, animal fabulos, prezent in creatia lui Blaga; Rune - ca peceti ale misterului fapturii; La cumpana apelor - meditatie asupra destinului, a zodiei, a sortii.

Tulburatoare este poezia Din adanc: "Mama, â€¢ nimicul - marele! Spaima de marele/ imi cutremura noapte de noapte gradina./ Mama, tu ai fost odat' mormantul meu./ De ce imi e asa de teama - mama -/ sa parasesc iar lumina?" Poezia trimite la Duhovniceasca a lui Tudor Arghezi, prin tonul grav care se degaja din ambele poezii.

Ciclul La curtile dorului aduce mai multe elemente autobiografice. Elogiul satului nu mai este cel de la inceput si din discursul de receptie, ci mai mult un refugiu, poetul mergand pe "poteca", pe "chei", "strazi" etc. Poeziile La curtile dorului si Satul minunilor pun mai mult in circulatie cuvinte cum sunt: "dor", "minune" cu sens de mister revelat, "veste cereasca", "bunavestire", "rodii de aur", dar si "vifornita", "venin", "tinuturi amare si reci" Timpul devine un miracol in care, in a saptea zi a Genezei, duminica, si Creatorul se odihneste. Apare simbolul "bradului", care' inlocuieste "gorunul".

Unele poezii conțin un adevărat "ciclu portughez": Coasta soarelui, Boarea atlantică - dominate de pictural și muzicalitate.

Sinteza, am putea spune, a momentului sufleteș, este fixată în poezia *Întoarcere*, comparabilă cu *Revedere*, O, ramai ale lui Eminescu și chiar *Întoarcerea la brazda de Tudor Arghezi*. Iată câteva versuri semnificative din acest volum: "Cu linguri de lemn zabovim lângă blide/ lungi zile pierdute și străini./ Oaspeti suntem în tindă noii lumini/ la curtile dorului. Cu cerul vecini" (*La curtile dorului*); "Vad anii crescând și pași lungind/ peste toate vaile, muchiile, iernile, verile,/ peste toate clopotele și toate tacerile./ Podisul mă alunga, sesul mă cere, tot altul./ Singura vatră nu mi-e ngăduita,/ și cum as slăvi scanteia-npămantenită,/ cenusa și prăvila, fumul - înaltul" (*Ani, pribegie și somn*); "Ajuns-am prin pulberi și miriști/ unde răzbat fără sfat numai unii./ Drumeaguri ades ocolite-am prin liniști/ după mersul albastru al lunii" (*Satul minunilor*); "Sub Ursa Mare, surpat de bureți,/ neatins de om, neajuns de eretici,/ bătrân, bătrân, în imperiul meu/ brădul barbos străjuiește mereu" (*Cântecul brădului*); "Piere în jocul luminilor/săltul de-amar al delfinilor./ Valul-acopera numele/ scris-n nisipuri, și urmele// Soarele, lacrima Domnului,/ cade în marile somnului" (*Asfintit marin*); "Boarea atlantică pipăie morile,/ veacul de mijloc, laptele mării,/ parul femeilor, scrumul și florile./ În dimineata de roz margărit/ o inimă, singură și de la sine,/ purcede solara prin anotimp" (*Boarea atlantică*); "Sfios unicornul s-abate la mal,/ privește în larg, spre cea zare, cel val./ S-ar da înapoi când undă îl ajunge,/ dar taină cu pînă de-argint îl străpunge// Pe tarm unicornul, o clipă cât anul,/ se-nfruntă-n poveste cu oceanul" (*Unicornul și oceanul*); și, în final, poezia care încheie ciclul, *Întoarcere*: "Lângă sat iată-mă iarăși,/ prins cu umbrele tovarăși./ Regăsesc-mă pe drumul/ începutului, străbunul./ Căte-s altfel - omul, leatul/ Neschimbat e numai satul,/ după-atați prieri și toamne/ neschimbat ca Tine, Doamne./ Aur scutura alunul,/ Fluier zice. Cade fumul// Greierii părinților/ mulcom cântă, mulcom mor./ Cu aromă ca veninul/ aminteste-mi-se-arinul,/ Mult mă mustră frunza -ngusta./ Vântul lacrimă mi-o gustă".

Volumul *Nebanuitele trepte* are o structură mai complexă, în care nu lipsesc teme și motive autobiografice, dragostea. Se deschide cu *Monolog*, o chemare patetică: "Salută tu-anul! Răstornă apoi brazda/ și-ntinde-o visând până-n soare rasare/.../ Salută tu-anul! Lărgeste-ți ființa și peste/ cea margine crudă care te curmă./.../ Sporește-ți cântarea precum se cuvine/ da ceasului înțelepciunea ce-o ai". În 9 mai 1895, poetul reface legătura cu timpul și spațiul originar.

Sensibilitatea deosebită se relevă și în *Fetita mea* își vede țara. Poezia *Autoportret* simbolizează puritatea existenței, căutarea absolutului - iluzorie ca apa din care bea curcubeul frumusețea și neînțelegerea (întrebările unui destin tragic continuându-se în *Scrisoare*): "Lucian Blaga e mut ca o lebădă./ În patria sa/ zapada fapturii ține loc de cuvânt./ Sufletul lui e în căutare,/ în muta, seculară căutare,/ de totdeauna,/ și până la cele din urmă hotare./ El caută apa din care bea curcubeul./ El caută apa din care curcubeul/ își bea frumusețea și neînțelegerea".

Apar și în acest volum tristetea, melancolia, văzute și din perspectiva îndepărtării de "varsta de aur", sugerându-se marea trecere și moartea. Sfântu Gheorghe bătrân, Cetini negre, *Cântec pentru anul 2000* și *Epitaf*, care încheie volumul.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Pe langa discursuri poetice in versul liber, Blaga va realiza, prin folclor, si gruparea strofica regulata, de un deosebit rafinament artistic. Pe poet il preocupa eternitatea, in Cantec pentru anul 2000: "Vulturul ce roteste sus// Va fi atunci de mult apus.// Langa Sibiu, langa Sibiu, prin lunci/ numai stejarii vor mai fi si-atunci.// Mai aminti-ma-va un trecator// vreunui strain, sub ceasul lor?// Nu cred sa va vesteasca cineva,/ caci basmul ar incepe-asa:// Pe-aici umbla si el si se-ntorcea mereu,/ contimporan cu fluturii, cu Dumnezeu".

In Epitaf apare acceptarea senina a mortii, ca si in Miorita, Mai am un singur dor.
"Calea aici ce greu se gaseste./ Nu-i nimenea sa te indrepte./ Numai tarziu, numai o' clipa,/ uitata pe urma si ea,/ iti dezvaluie/ nebanuitele trepte.// Apoi ca frunza cobori./ Åži tarna/ ti-o tragi peste ochi/ ca o grava pleoapa./ Mumele sfintele - / luminile mii,/ mume sub glii/ iti iau in primire cuvintele./ Inca o data te-adapa".

Din celelalte creatii poetice publicate si grupate ulterior, unele chiar postum, retinem Parintii:
"Coboara-n lut parintii, rand pe rand,/ In timp ce'-n noi mai cresc gradinile./ Ei vor sa fie radacinile,/ prin cari ne prelungim pe subt pamant.// Se-ntind domol parintii pe subt pietre,/ in timp ce in lumini mai adastam,/ in timp ce fericiri ne-mprumutam/ si suferind si apa vie pe la vetre".

Mirabila samanta este o oda moderna dedicata prefacerii rodniciei materiale si spirituale. Poezia incepe cu un vers familiar: "Ma rogi c-un suras si cu dulce cuvânt". "Samanta" este incarcat de sensuri metaforice, Eutopia (din greaca: eu = bine; topos = loc) devenind patria unde semintele cresc - patria de cuvinte. Sunt cautate semintele rare care germineaza: "Lauda semintelor, celor de fata si-n veci tuturor!/ Un gand de puternica vara, un cer de inalta lumina,/ s-ascunde in fiestecare din ele, cand dorm./ Palpita in visul semintelor/ un fosnet de camp si amiezi de gradina,/ un veac padureti,/ popoare de frunze/ si-un murmur de neam cantaret".

Am putea spune ca cele doua simboluri ale liricii lui Blaga: "corola de minuni a lumii" si "mirabila samanta" sunt relevante.